

Vadásztársaságról röviden

A vadásztársaság alapszabályát, Hajdúszoboszlón 1894. október 13-án foglalták írásba. Létezésünket ettől az időponttól számítjuk. Hogy miért? Egyszerű oka van. Egy véletlen levéltári keresgélés során akadt rá egyik vadásztársunk e fontos dokumentumra. E dokumentum nem ad választ arról kik és hányan alapították, csak az elnök és a jegyző neve ismert. Tanulságos olvasmány. Legtöbb paragrafusa ma is élő, visszaköszön a mai vadászati törvényben, a mi alap és házi szabályzatunkban. Aktualitása ma is megvan. A társaság tagja olyan feddhetetlen jellemű egyén lehetett, aki a vadászatot nem keresetképesen űzi.

A vadásztársulat 19. századi sorsáról még annyit, hogy ezen alapító okiratot és alapszabályt a Magyar Királyi Földművelésügyi Minisztérium 39293/1895 július hó 3-án hagyta jóvá. Hogy a társaságnak mi volt a sorsa a századfordulón, az azt követő első világháború alatt és után, nem tudjuk.

Hála dicső elődeinknek, 1931-től ismét nyomon követhetjük immár vadásztársaságként megnevezett társulat sorsát, melyet 1951-ig vezettek dokumentumszerűen a vezetőségi és közgyűlésekről.

Ez a dokumentum egy sűrített történelemkönyv. A benne leírtak vadásztársaság életén keresztül információt ad az adott korszak, év társadalmi problémáiról, gondjairól egyaránt 1931. még tart a világgazdasági válság. Miként érinti ez a vadászokat, a Hajdúszoboszlói társulatot? A vezetőség a nehéz gazdasági helyzetre tekintettel a vadőr fizetését az 1929-ben megállapított 50 pengőről 45 pengőre csökkentette. Ekkor a taglétszám 33 fő volt. Ebben az időben az évi tagdíj és a belépési díj egyaránt 40 pengő. A leírt jegyzőkönyvekből kitűnik, hogy vadban igen gazdag volt. A mai viszonyokhoz képest, egy vadász 24 nyulat, 24 fácánkakast, 48 foglyot lőhetett a vadászidényben. A vízi vad vadászata nem volt korlátozva. Lőhető volt a tűzök, de a korabeli jegyzőkönyvek nem tesznek említést sem az őzről, sem a vaddisznóról.

A II. világháború alatt sem szüntette be tevékenységét a társaság, bár bizonyos korlátozások léptek érvénybe, és több vadászt is a harcmezőkre vezényeltek, ahol nem a vadakra kellett lőniük.

Különleges bejegyzés került e könyvbe 1944 október 14-én, az ötvenedik évfordulón, amit szeretnék szó szerint idézni:

„Tekintettel arra, hogy a Vörös Hadsereg október 9-én megszállta országunkat, a vadászatot meg nem kezdhettük, már azért sem, mert a fegyvereket és minden robbanószert be kellett szolgáltatni. Ezek után továbbra is társulatunk fel nem oszlik, hanem várakozó álláspontra helyezkedik, és minden kötött szerződések továbbra is érvényesek, melyeket betartunk.” Bátor és reménykedő kiállás volt.

E különleges helyzet szerencsére nem tartott sokáig. 1945 augusztus 4-én megtartott közgyűlésen visszaállt a rend, újjá alakult a Vadásztársaság 22 fővel, de egy másik társaság is alakult a városban, melyek ez év őszén egyesültek.

De az akkori politikai környezetben nehéz volt a civil élet is, de különösen a különböző szervezetek, társulatok élete. A politika beleszólt a vadásztársadalom életébe is. 1951 szeptember 30-án a Belügyminisztérium rendelete értelmében fel kellett oszlatni a társaságot és új elvek és törvények alapján alakulhatott újjá, immár Hajdúszoboszlói Defosz Vadásztársaság néven 30 taggal. A közgyűlések kötelező napirendi pontjaként szerepelt a politikai oktatás. A vadászati felügyelők feladata volt felhívni a vadászok figyelmét arra, hogy egyes társulatokban hiányzik a kommunista vasfegyelem, mert a gazdasági érdekek elvakítják a tagokat. Különleges idők jártak akkoriban, aminek élő tanúi itt vannak közöttünk. Az ötvenes években is volt 12 pont, nemcsak 1848-ban, de micsoda különbséggel.

Ezekből néhány a mai fiataloknak okulásul, és hogy megismerjék elődeink sanyarú helyzetét, szoros kapcsolatot kell fenntartani a párttal

kivágni, jól értették, nem kizárni, kivágni azokat akik az ellenség táborába valók

a békéért való harcban ki kell venni a részünket egyaránt, hogy az 5 éves tervünket sikeresen megvalósíthassuk.

De voltak ennél furább és érdekesebb megnyilvánulások is, amelyeket ma ha hallunk, megmosolygunk, holott akkor ezek emberek életét teheték tönkre.

A vadállomány alakulására, szaporulatára szerencsére nem volt hatással a politikai oktatás. 1951-ben 1766 darab nyulat lőttek le, illetve előnyúlként értékesítettek. A mai számok ezt meg sem közelítik.

1956 ősze ismét nem a vadászok fegyvereinek durrogásaitól volt hangos. A társulat megmaradt, 57-ben az új rend szerint ismét újjá alakult. A tagság ekkor 40-50 fő körül volt. Főleg apró vadban volt gazdag a határ, nyúlban, fácánban, vadkacsában, vadlibában, a fogoly sem volt ritka madár, és a fűrj jellegzetes hangja is csalogatólag hatott a határjárókra. A 60-as évek elején a szövetkezetek megalakulásával létrejöttek a nagy táblák, elterjedt a vegyszeres gyom és rovar irtás, ami a vadállományra döntő hatással volt, sajnos sok esetben kedvezőtlen irányban. Előbb a fűrjek, aztán a foglyok ritkultak meg, vagy tűntek el, aztán a fácán, majd a nyúl állománya csökkent drasztikusan a vízi vadakkal egyetemben.

Viszont ebben az időszakban jelent meg területünkön az őz, ami eddig csak mutatóban volt. A nagyüzemi táblák, a több száz holdas kukoricák védelmet nyújtottak szaporodásuknak, és ma már vadgazdálkodásunk legfőbb tényezőjévé vált. A hetvenes évektől kezdve, amikortól a nyugati vendégvadászok nagy számban megjelenhettek Magyarországon, így nálunk is, legfőbb bevételi forrásunkká az őzbak bérvadásztatása lett. Mivel ezekben az években a nyúlállomány is jelentős volt, az előnyúl exportja is nyereséget hozott.

A vendégek között volt olasz, német, spanyol, svájci. A bérvadásztatás az erre szakosodott irodákon keresztül folyt, és részben ma is folyik.

A vadászat feltételeit nem csak a vadlétszám, hanem a vadászati és a fegyvertartási törvények is befolyásolják

A vadásztársaságok életében a konkrét vadászatokon túl más tevékenységek is folynak.

A 90-es években kialakítottunk egy korong lövő pályát, ami a maga idejében korszerű volt. Rendeztünk rajta házi, megyei sőt országos versenyt is teljesen amatőr alapon. Ma már rendszeresen minden évben megrendezésre kerül vadásztársunk, Kovács Gusztáv emlékére országosan meghirdetett koronglövő verseny. Ezen egyre nagyobb számban vesznek részt az országosan ismert versenyzők. Az utóbbi években itt zajlik le a megyei vadásznapi verseny is.

Ugyancsak egyre kedveltebb a megye vadásztársaságainak számára egy-egy összejövételük, majálisuk megtartásának színhelyéül löterünket választani. Minden ilyen igényt megtiszteltetésnek vesszünk és maximálisan igyekszünk vendéglátói teendőinknek eleget tenni.

Ezen a kis koronglövő pályán a mi társaságunkból is országos eredményeket elérő versenyzők nőttek ki, nevet elismerést szerezve saját maguknak, a vadásztársaságnak és nem utolsósorban Hajdúszoboszlónak.

Minden elismerésünk ezeknek a versenyzőknek. És elismerés annak az embernek, aki ezt a pályát megalkotta, önként, társadalmi munkában üzemeltette, a gépeket javította, a versenyeket lebonyolította. Sajnos már nincs közöttünk, Ő Kovács Gusztáv.

A vadászelődök emlékét a vadászháznál lévő kopjafa és kötömb őrzi, melynél minden évben főhajtással emlékezünk rájuk.

E hosszú időszokról tanúskodjon néhány, a társaság életét felvillantó fénykép:

Tagság a két háború között

Készülődés nyúlbefogáshoz

Ebédidő

Vadászat vége

Csoportkép a '70-es évekből

Majális

Téli teríték

Teríték vadmacskával

Lő pálya a kezdetekkor

Lőgyakorlat